

ЧУДОМИР ВАМПИР

chitanka.info

Дорде беше жива старата му майка, лесно му беше на Ташко, ама като ѝ измърмора поп Костадин молитвата накъсо и я зачулиха с пръст, обърка се като куче на мост и ни насам, ни натам.

Трийсет години му мля над главата баба Нонка:

— Ожени се, Ташко, задоми се, сине, дорде е време, та и аз на старини отмяна да видя, и ти да се наредиш, а той изпухти само, извие глава като пернат през носа, грабне бастона и хайде в инженерството. Кротне се на стола, па пише, чертае, пуши, пише, пуши и чертае и нищо не прави и пак пуши. Одимил е и пердета, и стени, и книжа, че и носните му кърпи даже миришат на циганка. И все сериозен, и все мълчи. Тъй си го знаят всички в града. Ухили ли се някога, Водици да е, слънце пролетно ще пекне, а ако рече да продума пък, да знаеш, че или кризата ще мине, или най-малко власите са решили да ни повърнат Добруджа.

Щом излезе от канцеларията, ще си купи вестник, ще го сгъне на четири, ще го мушне във вътрешния джеб и без глава да подигне, право вкъщи си отива. Не дай си господи пък из път случайно да срещне поглед на жена. Обърква си маршировката моментално и почва: левият крак напред с лявата ръка, десният крак — дясната ръка.

Вкъщи старата го чака обикновено на прага. Поема му палтото, махне му косъмчето, случайно паднало върху яката, поднесе му вехтите дрехи и все тъй, без дума да продума, преоблече се и забие глава във вестника, та чак дорде седнат да вечерят. А баба Нонка, бог да я прости, една къщовница беше, една умятна, переше му, гладеше му, подъбниче му вареше, кога го присвиеше корем, а някога, като ѝ легнеше след вечеря на скута и ѝ речеше:

— Я, майко, ме почеша по лявата плешка!

Тя ще запретне ръкав, ще си натопли ръката на огъня, па ще почне чак от кръста, че около ребрата, под мишката, че ще го глади по плешката, ще го чеше, дорде почне Ташко да грухти като охранено прасе.

Хубаво, ама не се векува на тоя свят. Труди се, мъчи се да му угоди във всичко старата, чака да ѝ изписука като малко пиленце внуче в къщата, па не можа; опъна нозе една нощ към втори петли и си отиде на она свят петимна.

Онемя старият широк двор с кичестите чемшири и големия кестен в средата, потъна в шума и пустош градината с латинките и

паяци препречиха мрежи по пътеките.

Няма кой да стотви попска яхния с много лук, ни пета на чорап да закърпи, ни легло да оправя, ни думица да продума. Трите кокошки умряха от глад забравени, петелът ги прежали завчас и се пръждоса из махлата, а съседските котки, дето се въртяха все около кухнята, сякаш чума ги чумоса.

Една-едничка сивата гугутка, любимката на баба Нонка, дето си има гнездо на лозата, само тя още си не отиваше и кацнала ниско на прасковата пред стълбата, гледаше вторачено към къщи и тъжно проплакваше:

„Гугууушчук... Гугууушчук...“

Като беше жива баба Нонка, всяка заран и вечер ще се покаже с шепа зърна или трохи, ще ѝ кимне само с глава, тя ще прърпне от гнездото, ще ѝ кацне на ръката и кротко ще зазоби зрънце по зрънце. Ще я погали тя с костеливата си ръка, ще я помилва и през цялото време ще ѝ говори:

— Ооо, бабиното, сивичкото, кротичкото... И то за дом се грижи и челяд ще ми развъжда. Зобни си, баби, клъвни си, па иди да си топлиш яйцата, че ти е много лошо гнездото. Хапни си! Клъвни си!

А сега няма кой да я покани, няма кой да я помилва и тя стои свита и премръзнала на голия клон, гледа и се чуди къде може да се е дянала добрата стара бабичка.

Гледа я Ташко сега през прозореца, смуче цигара след цигара, мълчи и в главата му се задиплят спомени за майка му, за шепата с трохи, за кацналата на ръката ѝ гугутка и ледът около сърцето му започва да се топи. Става бавно, отива в кухнята, отчупва залък хляб, натрошва го и като излиза отвън на стълбата, проточва ръка към гладното птиче.

То обаче се подплашва, литва и кацва чак на върха на кестена.

Ташко, смутен, навежда глава, изпъшква и със стиснати в шепа трохи се връща в стаята, почувствувал се още по-самотен и още по-изоставен.

Какъв човек съм аз, мисли си. Как живея, какво правя, та и гладните птичета бягат от мене? Защо съм тъй студен, тъй неприветлив? Защо ме не иска никой? Все тъй ли ще бъде? Все сам ли ще остана до гроба?

На другия ден по обяд, щом се завърна, потърси пак гугутката с очи и като я забеляза на лозата, извади книжна кесия с царевица, взе с шепя и пак протегна ръка, но птичето помръдна насам-натам неспокойно и си остана на мястото.

Ташко не се отчая. Пръсна зърната пред стълбата и влезе в стаята. През прозореца забеляза как птичето долетя, кацна на земята и почна лакомо да кълве. Вечерта пак го покани с ръка, но то литна, направи кръг около главата му и не се реши да кацне. Окуражен и решен да завърже приятелство поне с едно живо същество, старият ерген се реши на странна постъпка. Влезе в стаята, отвори зеления майчин сандък, нахлу набързо роклята ѝ, наметна големия ѝ шал, зачули се с кърпата, излезе с пълна шепя зърна и като се усмихна за пръв път в живота си, застана на стълбата с протегната към птичето ръка...

— Лъох, мар', как'Цийо, умрях си! Лъох, мар'сестро! Водица! Водица ми дай да се напръскам, че ще ми се пукне сърцето — стенеше и нареждаше на етърва си съседката на Ташкови, Дона Куцата, подпряна до стената на зимника.

— Какво има ма, какво се е случило, та си пожелтяла като дюля в лицето!

— Ще ти кажа, сестро, ще ти разправя... Чакай малко само да си поема душицата... Ох, оох!... Нали ти казах снощи, че Ташко бабин Нонкин пратил хабер да ида да му взема дрехите за пране. Бях забравила днес и по мръкнало ми дойде на ум. Изтичах през комшулучето да ги взема, минах край чемширите, завих край кочината и тъкмо стигнах до кичестия трендафил, дигнах глава да погледна има ли човек вкъщи, га, то що щеш! Баба Нонка ма, сестрице, същинската, покойната се изправила на пруста, проточила ръка и храни гугутката... Жива и здрава баба Нонка!

— Да не ти се е престорило нещо ма?

— Ка'щяло ма, как'Цийо, ка'щяло да ми сее престорило, като с очите си я видях. С черната си сатяната рокля, с големия, плетения шал наметната и с кърпа забрадена — лъох, мари, майко, вампирясала се е горката женица! Лъох, мари, божее, черна котка я е прескочила през нощта!... Тичай, сестро, да извикаш бат'Тотя от дюкяна да

залости врачките и иди пусни кучето, че мене краката ми са подкосени... Лъох, мар', божее!...

Етърва й, забъркала конците, се върти на едно място, кръсти се чевръсто и не знае какво да прави. Като се съвзе малко, запита пак:

— Мари, Доне, пак те питам, да не ти се е престорило само ма! От страх да не е...

— Не е от страх ма, сестро, не е. Видях я, като жива я видях: седи до стълбата с дигната ръка и гугутката кълве ли, кълве от шепата й... Тя беше, и дрехите, и лицето й нейните... Само едно ме зачуди, дето беше с мустаци. Оох, оох!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.